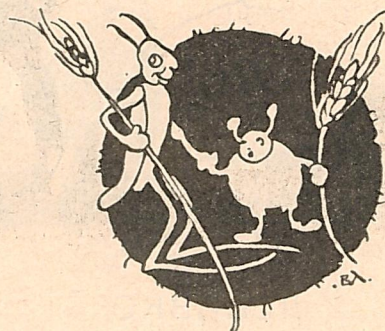

— Бре, че вий този път много се возихте! Тичайте, че обраха безъ васъ орѣхитѣ!...

— Ще идемъ за малко. Пакъ ще се върнемъ! — казва Мирчо и скача отъ диканята.

Щурецътъ се гушва изъ сламата и бърза да излѣзе въ ливадата. Калинката казва върху рамота на Мирушка. А Мирушка трѣгва съ Мирча да брулятъ орѣхитѣ...

Симеонъ Андреевъ.

ЛУНАТА.

Г. Росимовъ.

Вредомъ мъртва тишина,
Спи вечъ цѣлата природа.
Само пълната луна
Будна грѣе въ небосвода.

Цѣла ношъ тя все така
Се разхожда по небето.
Види се, че затова
Толкозъ бледна е въ лицето...

Д. Подвързачовъ.

